

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Familien Kierkegaard

Citation: Kierkegaard, Søren: "Familien Kierkegaard", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 2v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b1-txt-shoot-id1d4f39e0-89b4-4109-8fe8-3f41c5fc76f4.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

I eet af Scribes fortræffeligste Stykker forekommer, som De maaskee erindrer, en Person ved Navn: Charles (et tvivlsomt Genie, men en uendelig comisk Figur) der med stor Pathos udbryder, da hans Onkel har betalt hans Gjeld: det sagde jeg strax til mig selv, sagde jeg, enten har man en Onkel eller ogsaa har man ingen Onkel.« Disse Ord agter jeg at lægge til Grund for mine Betragtninger. Lader jeg nu Dem, kjære Jette, være Betragteren, da tænker De vel som saa: enten har man en Svoger ell. man har ingen Svoger, men har man en Svoger, hvorfor seer man ham aldrig. Deri har De nu ogsaa fuldkommen Ret, og Deres Tilfælde er, sans comparaison, langt vanskeligere end Charles⁵ med Hensyn til at gjøre en Slutning. Skal jeg anstille Betragtningen, da tænker jeg som saa, enten har man en Svigerinde eller man har ingen Svigerinde; men hvad vil dog det sige, at have en Svigerinde som man aldrig seer? Deri har jeg nu ogsaa ganske Ret, og dog er mit Tilfælde langt lettere end Deres. Af et Brev, som Peter viste mig, saae jeg nemlig en Hilsen og en Indbydelse til mig, og ved Synet deraf var det egl. at jeg udbrød i hine mærkelige Ord!

See! det er nu saa underligt. Da De var i Kjøbenhavn, da saaes vi vel heller ikke ofte, men jeg modtog dog stundom en Skrivelse fra Dem. Og med disse Skrivelser havde det igjen et eget Sammenhæng, thi de bleve kortere og kortere, og dog var dette ikke et Tegn paa, at De blev koldere og koldere imod mig, tværtimod var det et Tegn paa, at De havde fattet mere Tillid til mig. Saa lad da den Omstændighed, at jeg siden hine Dage, slet Intet har hørt fra Dem, være et Tegn paa, at den Tanke, at De har en Svoger, langtfra er bleven Dem mere og mere fremmed er bleven Dem naturligere. Oprigtigt talt mig er det gaaet saaledes med Hensyn til at have en Svigerinde. Da De var i Kjøbenhavn, havde det været saa let, at gaae op til Dem. Faldt det mig da ind, og jeg ikke gjorde det, saa var det næste Øieblik ikke behageligt, og jeg maatte skynde mig bort fra Tanken. Nu derimod afskrækker i en vis Forstand Veiens Længde, dermed er det ganske i sin Orden, at jeg stundom dvæler ved Tanken om Dem, isærdeleshed naar jeg gaaer paa min eensomme Spadseretour, hvor netop Indtrykket af det Landlige træder mig skjønnest imøde. Til sidst blev formdl. dette en ny Vanskelighed, og det er og blev altid et Motto paa mit Liv, hvad der ofte hændte mig i min Barndom, at jeg ikke fik Lov af min Fader at gaae ud til Fredriksberg, men ved hans Haand gik op og ned af Gulvet – til Fredriksberg.

Dette er omtrent, hvad der er faldet mig ind at skrive Dem til. Har jeg end ikke Skyndsomhed til at komme, saa har jeg dog Skjønsomhed medens jeg bliver borte. Med Skjønsomhed modtager jeg enhver Efterretning fra Dem, enhver Hilsen, enhver Indbydelse, med Skjønsomhed tænker jeg paa, at vi To ere enige i, at det Navn Kierkegaard ikke saa snart skal uddøe, om end vor Stræben er høist forskjellig, ak! jeg tilstaaer det, Deres langt sikkrere end min.

Dette Brev gjør ingen Fordringer, allermindst fordrer det Svar.

Hils Peter og Povl (der er en Havn etsteds i Europa som hedder Peter og Povels Havn, det kunde man ogsaa kalde Petersborg.), vær selv hilset, benyt fremfor Alt Sommeren til at samle Kræfter. Glædede det Dem selv, at kunde tage Peter imød[e] til Roeskilde, saa vær forvissat om, at det virkelig har glædet mig særdeles meget, at De kunde det.